

saadan Forretning som Kjøb af Baner forekommer mig rigtignok efter sin Natur specielt at høre under Finansministeren, og efter et Par Ytringer, der ere fremkomne om, at man paa Grund af Finansernes Tilstand ikke har Raad til hist og her at nebsætte en og anden trykkende Byrde eller have en og anden Ulempe for Befolkningen med Hensyn til Statter, forekommer det mig ogsaa, at der ikke er Anledning til her at engagere Statskassen for et for Statsvellet aldeles unyttigt Formaal, thi Banerne have vi; dem har Staten den samme Gaan af alligevel, og der kan heller ikke være nogen trykkende Byrde for Nogen. De Byrder, der hvile paa de enkelte Beboere, enkelte Kommuner og Amter, ere frivillig overtagne af Mænd, der naturligvis have vidst, hvad de gjorde, og de kunne heller ikke være trykkende for dem. Jeg vilde derfor som sagt ønske, at man gennem en Overveelse kunde komme til enten ialtsald at give os bedre Grunde end dem, det store overveiende Flertal efter min Mening har for sig, eller indtil videre og foreløbig at stille denne Sag i Bero. Jeg skal ikke opprippe denne Sags Historie, skjøndt den sidste Del deraf er overmaade interessant for Folkethingets Stilling til Sagen. Jeg vilde faae Bebreidelse af Formanden, hvis jeg sagde, at det høie Folkething er lunefuldt, og derfor skal jeg heller ikke sige det; men jeg vil sige, at det røber en forunderlig Bærenemhed hos Folkethinget, at det saa hurtig skiftende kan tage saa modsatte Standpunkter i den samme Sag, medens der i den mellemliggende korte Tid Intetsomhelst er foregaaet, der kan opmuntre til saaledes at skifte Standpunkt. Derhos har jeg den Tro, at vi med Hensyn til den Slags Ting, som ikke i nogen høj Grad ligge Almenvellet paa Hjerte, skulle være varsome med at afholde Udgifter af Statskassen paa en Tid, da vi allerede have faaet en Jernbanelov, der først løber ud med næste Finansaar, og som kræver store aarlige Udgifter, og paa en Tid, hvor vi have Forslag fra Regjeringens Side om virkelig nyttige Forbedringer af Kommunikationsmidlerne. Sagens vil den høitærede Minister sige, at Regjeringen vil gjerne have denne Lov og altsaa er enigt med det overveiende Flertal her og med Landskthinget; men det er jo naturligt, at denne Lovs Betragtelse multig kan afgive nogen Hindring med Hensyn til, hvorvidt man vil stille sig ligesaa velvillig, som man ellers kunde ønske at gjøre, overfor andre Forslag om Kommunikationsmidlernes Udvoilling, og det er netop af Hensyn til de finansielle Forhold, thi skal man baade her og der, baade i Tide og Utide offere Penge derpaa, saa kommer der en Tid, hvor man nødvendig maa sige stop, selv hvor det gjør En ondt for selve Formaalets Skyld at skulle sige det. Langt hellere maa man, forekommer det mig, befatte sig med at give Penge ud af Statskassen til det

Nyttige, saa kan der siden blive Tale om, hvorvidt der er Penge tilovers til det Overflødige.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bønløkke): Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, udtalte, at der maatte være afsluttet et nyt Regnskab, siden vi sidst behandlede denne Sag. Men det ærede Medlem, der var med til at behandle denne Sag saa grundigt i Finansudvalget i 5—6 Maanedes i forrige Sæssion, maa dog vide, at Regnskabet gaar fra April til April, og at det var i Juli, at denne Sag var til Behandling og Afstemning her. Der er altsaa intet nyt Regnskab. Der udgives derimod Maanedsheretninger, og til dem har jeg henholdt mig. Jeg har dem fra Dreiftsbestyreren; men de staa forresten i Aviserne. Naar det ærede Medlem vilde rose den gode Bestyrelse, der navnlig forstaaer at drage saa stor Nytte for Aktionærerne og Selskabet, saa siger jeg, at, fordi Bestyrelsen er saa godmodig at ville overlade denne Bane til Staten, er der saa meget mindre Grund til at skyde denne Godmodighed fra sig. Smidertid vil jeg sige, at de Bemærkninger, det ærede Medlem kom med, fremsatte han ikke, da der var Tale om Kjøbet af Heringbanen, og naar han dernæst siger, at denne Sag trykker Ingen, vil jeg dertil kun svare, at den, der har Stoen paa Hænder bedst, hvor den trykker.

Berg: Ja, Stoen have de ikke blot selv kjøbt men ogsaa selv fabrikeret, saa at, selv om den trykker lidt, skal jeg ialtsald ikke lade mig tuse deraf. Jeg tror, at det er godt, for at Folk ikke siden skulle løbe for let i Vden. Jeg har sagt det før her i Salen og skal gjentage det: Da man løb her oppe paa Trapper og Gange ogsaa efter Rigsdagsmænd blot for at faae denne Jernbanelov ud, havde Piben en anden Lyd. Jeg indrømmer Rigtigheden af, at jeg har stillet mig anderledes overfor Heringbanen end overfor denne, og jeg synes, at det er underligt, at de ærede Herrer, som vare med til Heringbanen, ikke bevare Forskjellen i de to Tilfælde, saa at man tror, at man nu skal stemme med de Andre for denne Lov, fordi man i Almindelighed har hjulpet dem. Forholdet er netop det, at for det Første hvilede Heringbanen paa helt andre Forudsætninger end denne, deriblandt een (E. Nielsen: Ja det er sandt!). Sa det er sandt, siger det ærede Medlem fra Herning, men han skalde søge forskellige Standpunkter i de to Tilfælde efter denne Sandhed. Dernæst er der ganske simpelt det, at i den Egn leve jo Folk paa det: blive vi sultne, saa samle vi Bær, men det gjøre de ikke paa Mols eller deromkring, det er af vore ypperligste Forde, det er velhavende Folk, det er ogsaa et Hensyn at tage. Dernæst veed det ærede Medlem ogsaa, at de Baner ere komne saa langt, de kunne